

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 204/21
29.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Карацић-Ристић и Весне Целетовић Цуцић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ул. ... бр. ..., ЈМБГ ..., чији су пуномоћници Миона Делић, адвокат из Београда, ул.Краљице Марије бр.49а и Александар Аранђеловић адвокат из Београда, ул.Сарајевска бр.32/4, против туженог ББ из ..., ЈМБГ ..., чији је пуномоћник Душица Стевановић, адвокат из Београда, ул.Струмичка бр.94, ради вршења родитељског права и издржавања, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П2 357/19 од 11.1.2021.године, у седници одржаној дана 29.4.2021. године, донео је,

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П2 357/19 од 11.1.2021.године.

Образложење

Изреком побијане пресуде Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П2 357/19 од 11.1.2021.године у ставу првом заједничка деца парничних странака мал. ВВ, рођена ... године и мал. ГГ, рођена године поверена су на самостално вршење родитељског права мајци АА из ..., сада са боравиштем у ..., ул.... бр....., а као место пребивалишта мал.деце је одређено пребивалиште мајке, као законског заступника мал.деце. Ставом другим изреке обавезан је тужени да на име издржавања малолетне деце плаћа месечно износ од по 12.500,00 динара, односно укупан износ од 25.000,00 динара, почев од 9.7.2018.године, као дана подношења тужбе, па убудуће, док за то постоје законски услови, на означени рачун законске заступнице мал.деце, сваког 1-ог до 5-ог у месецу, под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке уређен је начин одржавања личних односа мал.деце са оцем, овде туженим и то тако што ће отац виђати децу сваки други викенд и то тако што ће их преузимати испред Центра за социјални рад у суботом у 8 часова и враћати их мајци на исто место недељом у 19 часова, другу половину сваког летњег и другу половину

сваког зимског распуста, крсну славу оца, сваку другу Нову годину, наизменично верске празнике Божић и Ускрс, као и сваки други рођендан мал.деце. Ставом четвртим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против ове пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку (Сл.гласник РС бр.72/11, са каснијим изменама и допунама), а у вези члана 202 – 207 Породичног закона РС, Апелациони суд је нашао да жалба туженог није основана.

У проведеном поступку првостепени суд није починио битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни битну повреду из тачке 12 овог члана, на коју се неосновано указује жалбом туженог, с обзиром да је тај суд за своју одлуку дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, тако да се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању брак парничних странка је разведен пресудом истог суда од 24.7.2019.године (у коме је делу иста пресуда постала правноснажна, док је одлуком другостепеног суда од 23.10.2019.године укинута у делу који се односи поверавање мал.деце, начин одржавања личних односа са другим родитељем и издржавање и предмет враћен истом суду на поновно суђење). Даље, утврђено је да су током трајања брака парничних странака рођена малолетна деца, ВВ, дана ... године и ГГ дана ... године. Из налаза и стручног мишљења Градског центра за социјални рад ... од 10.9.2020.године утврђено је да је однос парничних странака, пре свега, оптерећен партнерским сукобом, који се наставио и након фактичког прекида брачне заједнице, посебно приликом преузимања малолетне деце, тако да су им изрицане мере безбедности, па је тужени децу ретко виђао, а након што се тужилца преселила у Београд и изгубио контакт са мал.децом, да је по доношењу привремене мере, којом је у мају 2020.године одређен модел виђања са децом дошло до успостављања контаката дана 11.7.2020.године, с тим што девојчице нису у континуитету провеле летњи распуст код оца, како је то одређено привременом мером, нити је тужени на томе инсистирао, с обзиром да је било потребно време на реуспостављању блиских емотивних односа. Из налаза истог ЦСР од 22.12.2020.године произилази да у међувремену није дошло до битних измена у стамбено-материјалним и другим условима у којима отац живи, те да пошто деца сада живе на територији општине, да би модел виђања мал.деце са оцем требало да предложи ГЦСР у, чији ће предлог бити адекватан датој ситуацији (из налаза ЦСР Београд, одељење у ... од 27.10.2020.године утврђено је да би малолетну децу требало повреити мајци, на самостално вршење родитељског права, на чијој ће се адреси налазити пребивалиште мал.деце. Саслушана у својству странке тужилца је навела да је запослена у дежурној служби ПС ...а, као полицајац, са месечном зарадом од око 67.000,00 динара, да од 1.7. 2019.године са мал.децом живи у ... у кући свог ванбрачног супруга, који у Железници остварује месечну зарату у износу од око 65.000,00 динара, да за своје потребе троши минималне износе (400,00-500,00 динара дневно), те да подмирује све уобичајене потребе деце (трошкове исхране, одеће, обуће,школовања, екскурзија и сл.), да

отплаћује кредит у месечном износу од 6.000,00 динара за куповину аутомобила, како би била у могућности да децу превози до ..., где живи њена мајка, која се бринула о деци, док је она на радном месту, као и до вртића. Тужени је навео да живи сам у стану у ..., где је запослен као санитарни инспектор и месечно остварује зараду у износу од 63.000,00 динара, да за своје потребе троши минималне износе, али да помаже својој мајци у издржавању, с обзиром да она има пензију у износу од око 20.000,00 динара, а срчани је болесник (одвози је до лекара и сл. што све сматра својом моралном обавезом).

Имајући у виду напред изнето, првостепени суд је одлучујући о вршењу родитељског права, а полазећи од мишљења надлежног центра за социјални рад (Одељење ...), малолетну децу поверио је мајци АА на самостално вршење родитељског права, па је сходно одредби члана 77 Породичног закона РС одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде. Одлучујући о одржавању личних односа мал.деце са туженим, као родитељем коме деца нису поврена, првостепени суд је одлучио у смислу одредбе члана 61 Породичног закона, а прихватајући налаз и мишљење надлежног центра за социјални рад, налазећи да је то у најбољем интересу мал.деце. У погледу одлуке о издржавању малолетне деце, а с обзиром на утврђено чињенично стање, које се односи на уобичајене (просечне) потребе прималаца издржавања (у оквиру минималне суме издржавања од 25-26.000,00 динара), као и могућности туженог, као дужника издржавања, обавезао туженог да издржавању мал.деце доприноси износом од по 12.500,00 динара и у смислу одредбе чл.160 и 162 Породичног закона одлучио као у делу изреке побијане пресуде.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, који се ни жалбеним наводима туженог не доводи у сумњу, правилно је поступио првостепени суд када је након што је малолетну децу парничних странака поверио на самостално вршење родитељског права мајци, сходно мишљењу надлежног центра за социјални рад, с обзиром да исто представља најбољи интерес малолетне деце, па је и по налажењу овог суда и приликом одлучивања о моделу виђања, правилно првостепени суд применио одредбе члана 61 став 1, 77 став 3 и 266 став 1 Породичног закона РС, када је одлучио као у изреци побијане пресуде.

Наиме, првостепени суд је полазећи од мишљења надлежног центра за социјални рад, као и ценећи исказе парничних странака, правилно утврдио да је у најбољем интересу малолетне деце, а с обзиром на њихов узраст, пол, емоционалне и развојне потребе да се малолетно дете повери на самостално вршење родитељског права мајци, овде тужиљи.

Стога се неосновано жалбом туженог указује да је првостепени суд пропустио да правилно утврди чињенично стање, те да сходно томе и правилно примени материјално право, посебно да правилно цени најбољи интерес малолетне деце и обави разговор са њима, како би утврдио њихове жеље у погледу тога са којим би родитељем желе да живе. Ово са разлога, што је и по налажењу овога суда, првостепени суд правилно имао у виду, посебно ценећи извештај надлежног центра за социјални рад, најбољи интерес мал. деце, с обзиром на њихов узраст и све потребе на емоционалном и развојном плану, а посебно да су деца у домаћинству мајке адекватно збринута, као и то да деца, сходно сопственим изјавама, показују већу приврженост мајци и желе да живе са

мајком, а да оца виђају као и до сада. Како из изведених доказа, посебно налаза и мишљења надлежног Центра за социјани рад, произилази да тужила има могућности да обезбеди адекватне услове за нормалан развој и васпитање деце и има адекватан увид у њихове емоционалне и развојне потребе (деца су женског пола и сада су стара 11 и 9 година), те има могућности да их примерено задовољи, да је мајка привржена деци и позитивно родитељски мотивисана за бригу о њима, да може да обезбеди неопходну социјалну и емоционалну сигурност за децу, правилан је закључак првостепеног суда у погледу одлуке о поверавању мал.детета.

Даље, неосновано се жалбом туженог оспорава правилност одлуке првостепеног суда у погледу висине његове обавезе да доприноси издржавању мал.деце, с обзиром на висину њихових уобичајених (просечних) потреба, те могућности туженог, као дужника издржавања, као и одлука о начину одржавања личних односа туженог, као родитеља, коме деца нису поверена на самостално вршење родитељског права, заснована на датом налазу надлежног органа, па се тим, као ни осталим жалбеним наводима туженог, који се односе то да потребе деце не могу бити исте, с обзиром да се ради о девојчицама приближног узраста (од 11 и 9 година), да тужила остварује већу зараду од означене (од 71.000,00 динара, а не 67.000,00 динара), што представља минималну разлику, да нису прецизно означени датуми распуста, чији почетак и крај представљају општепознату чињеницу, да је ради спречавања већег отуђења мал.деце од оца било потребно размотрити његов предлог о томе да деца наизменично проводе 3 месеца код мајке, а потом 3 месеца код оца, с обзиром да се о начину виђања изјаснио надлежни орган, односно да наизменично измештање деце из једног домаћинства у друго, свакако не би представљало најбољи интерес деце и уносило додатну нестабилност, док се блискост мал.деце са другим родитељем може постићи предложеним моделом и ангажовањем туженог као родитеља, коме деца нису поверена на непосредно вршење родитељског права, као и наводима да је првостепени суд пропустио да цени околности због којих је тужили одузето оружје, не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, нити су од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, донета правилном применом одредбе члана 207 Породичног закона.

Са изложеног, Апелациони суд је у смислу одредбе члана 390 ЗПП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић